

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΑΜΠΡΕΛΛΗΣ

ΣΕΙΡΑ: [X. Θεού] ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΕΙΜΕΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΕΙΡΑΣ: Δημήτρης Ν. Λαμπρέλλης

ISBN: 978-618-5140-39-7

© 2016: Βιβλίο: Δημήτρης Λαμπρέλλης & Έκδόσεις ΡΩΜΗ
© 2016: Cd: Δημήτρης Λαμπρέλλης & Θάνος Παπανικολάου

Έκτύπωση — Κεντρική Διάθεση:
Έκδόσεις ΡΩΜΗ
Τσιμισκή 16, 546 24 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Τηλ.: 2310227581
e-mail: kintapoglou@yahoo.gr
www.ekdosisromi.blogspot.gr
www.ekdosisromi.com

Το εξώφυλλο σχεδίασε η Κική Χατζησταύρου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ρώμη

Διάλειμμα

Περίλυπα πρόβαλλαν τὰ ἔρπετὰ
στὸ θέατρο πού ἔστησε ἡ Τεισιφώνη.

Στὸ διάλειμμα
Ἕνας θεατῆς
θυμήθηκε τὰ μάτια του.

Δύο ξεχασμένα πλοῖα.
Γεμάτο νάρκες τὸ λιμάνι.

Παραμύθι

Ανάμεσα στις λέξεις και τούς λογαριασμούς
βαδίζω
μέ τῆς ἀβύσσου τὸ σταυρὸ
καὶ τὸ σφυρὶ τῆς σιωπῆς

Τρέχω —
Σκοντάφτω
Πέφτω —

Στοῦ ξυραφιοῦ τὴν κόψη
τοὺς φίλους μου τοὺς παιδικοὺς
Αναζητῶ.

— Λύκε, λύκε, εἶσαι ἐδῶ;

Τοὺς φίλους μου τοὺς παιδικοὺς
ἀπὸ νωρὶς
Αναζητῶ
Καὶ βρῆκα
μόνο
ἓνα ψάρι.
Αὐτὸ ποὺ σταύρωσαν
τὰ χεῖλη σου
μέσ στοῦ κενό.

Ἡ ἐπιστροφή

Ματωμένος καὶ τυφλὸς
Βούτηξε μὲς στὰ νερὰ ὁ ἥλιος.

Ἦρθανε
οἱ φίλοι μου
τὰ γράμματα
νὰ κρεμαστοῦν
γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ
ἀπ' τὴ φωνή μου.

Κάπα

Μι

Χι

Ἄλφα

Ἐψιλον

Κι ἄλλο Ἐψιλον

Φι

Κι ἄλλο Ἄλφα

Αὐτὰ στεκόντουσαν ψηλὰ
Ἦμουν ἐγὼ ποὺ ἄρχισα νὰ κατεβαίνω.

Τὰ πουλιά

Ἐδῶ μόνο τὰ πουλιά εἶναι πραγματικά πουλιά.
Κάθε μέρα στὰ δέντρα τοῦ κήπου τραγουδᾶνε
Σκύβουν μιᾶνε
σὲ ὅσους γιὰ μέρες λιγοστὲς ἔχουν καθηλωθεῖ
στῆς φρούκης τὶς νορμανδικὲς ἀκτέες.

Ἡ Κίρκη

Μέσα ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ματιῶν
ἔρχονται γιὰ νὰ μᾶς δοῦν πάντοτε τὰ μάτια.

Κάθε φορὰ δυὸ δυὸ
ζευγάρι ζωντανὸ
μὲ τὸ χαμόγελο τὰ χάρδια καὶ τὸ νάζι.
Κι ὅμως τοῦτο τὸ ἓνα εἶναι γιὰ σήμερα κλειστὸ
Μοιάζει ἔτσι
μὲ δρόμο ποὺ ἄνοιξαν γιὰ τὸ κοινὸ
κι ἀφότου κόπηκε στὰ δυὸ
τὸν εἰκλίσαν γιὰ τὸ κενὸ δὲν ἤθελαν νὰ χάσκει.

Ἐσεῖς ποὺ ἔχετε τὰ μάτια αὐτὰ ἐδῶ
κρατῆστε τὴν ἀνάσα σας ἓνα λεπτό
κι ἀπὸ ἓνα εἰσιτήριο στὰ χέρια σας κρατῆστε

Στὴν παράσταση αὐτὴ Αὐτὴ παίζει τὴν Κίρκη
Δίπλα της εἶναι τὸ σίγμα τὸ τρελὸ
ποὺ φιγουράρει μὲς στὴ θήκη.

Ἡ δέηση

Αὔριο πρέπει ὅπωςδὴποτε νὰ δεηθοῦμε
Νὰ μὴν πνίξει ἡ λάσπη τὰ λουλούδια
Καὶ στὴν πλάτη ποὺ χαμογελάει
νὰ μὴ χωθεῖ ἐκεῖνο τὸ παλιὸ καρφί.

Στιγμή τρίτη. Ο ύπνος

Στὸ λευκὸ τὸ μπαλκόνι πού γέρνει
κόβει βόλτες
μιὰ τσίτινη μπλούζα
Τὸ κενό της τὸ μάτι σαλεύει
Ψάχνει
νὰ βρεῖ
Ψάχνει
νέα μιὰ φύτρα
Μὰ
τῆς Δήμητρας
ἢ ποδιὰ
εἶναι ἄδεια
Δὲν ἔχει πιά ἄλλα μύρτα

Τὰ πουλιὰ τῆς μνήμης

Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
κάθε βράδυ.
Τὰ χέρια μου
δὲν ἀντέχουν
νὰ κρατήσουν
τὸ σκοτάδι.

Γι' αυτό
κάθε πρωί
ξυπνῶ
τῆς μνήμης μου
τῇ μικρῇ καρδερίνα
Κι ἓνα σπίτι
τῆς δείχνω
γεμάτο τραγούδια
— Ἐκεῖ μένει,
τῆς λέω,
τὸ φῶς.

Τὸ τραῦμα

Μέσα στὴν τρύπα τῇ φριχτῇ
ποὺ κάποιοι τὴ λένε σπίτι
Ἡ πυρωμένη ἡ μασιὰ
σκαλίζει τὴ μικρὴ φωτιά
Μέσα τῆς
δυὸ κάρβουνα
παλεύουνε
ν' ἀνάψουνε τὰ μάτια σου
νὰ κάψουν τὴ θηλιά σου.

Ἡ Πρωτομαγιά

Τὸ πένθος τῶν ἀγρῶν

Μέσα στὸ πένθος τῶν ἀγρῶν ποὺ τὴ χαρὰ θερίζει

Ἡ παπαρούνα αὐτὴ ἐδῶ ἐμένα μοῦ θυμίζει

ἐκείνη τὴ γριὰ ποὺ βάφτηκε

γιὰ νὰ χαρεῖ τὸν ἔρωτα

μὰ τώρα κοκκινίζει.

Ἡ φωτιά

Μέσα στὸ πένθος τῶν ἀγρῶν ποὺ τὴ χαρὰ θερίζει
ἔχουν ἀνάψει μιὰ φωτιά ποὺ δίπλα τσιτсуρίζει.

Καίει ἡ φωτιά

— Ἄκου τὰ σώματα πῶς σπάζουν σὰ νὰ 'τανε γυαλιὰ

Τρώει ἡ φωτιά

— Τὰ στόματα φοβήθηκαν κι ἀπόμειναν κλειστὰ

Σβήνει ἡ φωτιά

— Ἀπ' τὰ ὀνόματα μὴν ψάχνεις πιά οὔτε τὰ ἀρχικά.

Ἡ γάτα

Τὰ περιστέρια

Ἀποβραδὶς

στὸ στῆθος σου

ἓνα παράθυρο ἀνοιχτὸ

εἶχε γεμίσει περιστέρια.

Στὸν σκοτεινὸ τὸν ὕπνο σου

μιὰ γάτα

ἦρθε

Τὰ 'πνιξε

μὲ τὰ δικά της χέρια.

Τότε στὸν οὐρανὸ ἀμέσως ξεφτίσανε

τὰ ψεύτικα τ' ἀστέρια.

Τὸ αἶνιγμα

Στὴ σκηνὴ αὐτὴ
βγαίνει
ἡ κυρία Νιόβη μὲ τὸ ἀγαπημένο της κλουβὶ
Ὅταν τ' ἀνοίξει
καὶ τὸ πουλὶ πετάξει
ὁ δάσκαλος κι ὁ φαρμακοποιὸς χειροκροτοῦν
Τὰ φῶτα ἀνάβουν
Μὰ
ἡ κυρία Νιόβη σβήνει.

Τὸ λεωφορεῖο

Στὴ στάση
ὅταν βραδιάζει
Δίπλα στὰ κεράκια τῆς στιγμῆς ποὺ ἔχει περάσει
δίπλα στὰ ψίχουλα τῆς γιορτῆς ποὺ μ' ἔχει ξεχάσει
Τὸ σῶμα μου σφαδάζει

Ὁ μόνος μου στὸ λεωφορεῖο ὁ γνωστός
εἶναι
Αὐτὸς ποὺ ξέρει μ' ἓνα σουβλί νὰ τρυπάει
τὸ βλέμμα
εἶναι
Αὐτὸς ποὺ βάφει κόκκινο τούτου τοῦ παιδιοῦ
τὸ θλιβερὸ τὸ στέμμα
Εἶναι
ἐκεῖνος καὶ αὐτὸς
Ὁ παλιὸς τῆς χαρᾶς μου ὁ κυνηγός.
Εἶναι
Ὁ φίλος μου καὶ ὁ πρῶτος μου ἐχθρὸς
Ὁ δικός μου
ὁ φόβος
ὁ Μελάμπους
εἶναι
Αὐτός.

Ὁ λαβύρινθος

Ὁ Μινώταυρος καὶ ὁ Θησέας
ἀκουγαν
τῆς βροχῆς τὴ μαύρη ρίμα
μέτρο μέτρο
νὰ χτυπᾷ κι αὐτὸ τὸ ποίημα

Ὁ Μινώταυρος καὶ ὁ Θησέας
δυὸ πρόσωπα ἀπ' τὸ παλιὸ τὸ σικηνικὸ
μὲς στὴν καρδιά μου φώλιασαν
καὶ ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε πῶς δέν ὑπάρχει γιατρικό.